ŞTIRI DIN TRECUT

*Începem această rubrică din dorința de a cunoaște câteva dintre preocupările înaintașilor noștri și evenimentele din această zonă, cuprinse în revista **Biserica și Școala** a Episcopiei Aradului, dinainte de cel de-al doilea Război Mondial.*

1936
Sfinţirea Bisericii din Gai
O zi de mare bucurie duhovnicească a fost pentru credincioşii parohiei Arad-Gai, ziua de 13 Septemvrie. În această zi, prin târnosirea făcută de către P. Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, s'a dat destinaţiei un nou sfânt locaş, ridicat după ani de străduinţă, cu ajutorul lui Dumnezeu, sârguinţa păstorului şi bunăvoinţa şi sprijinul conducătorilor şi credincioşilor cu râvnă pentru cele sfinte. Dimineaţa în ziua praznicului la orele 8 o ceată impunătoare de călăreţi şi un mare număr de credincioşi în frunte cu primarul municipiului dl Dr. Romul Coţioiu, încunjurat de o frumoasă cunună de intelectuali din Arad, au făcut o călduroasă primire P. Sf. Sale Părintelui Episcop Andrei, dupăce tot convoiul s'a pornit de-alungul străzilor frumos pavoazate cu treicolorul naţional, spre noul sfânt locaş.

1912
Influința chinematografului
Dr. Mayer, medic militar în Viena, a arătat într'o conferință, influința stricăcioasă, ce o are chinematograful asupra copiilor. El arată că dintr'un copil în etate de 5 ani sănătos înainte, după prea deasa cercetare a chinematografului, a devenit un băian bolnav de nervi, nu-i mai prieşte mâncarea, întunecat, tăcut şi din când în când şi halucinează. Această interesantă comunicare a Dr.-lui Mayer ar trebui primită de cătră părinţi cu cea mai mare căldură şi să-şi reţie odraslele dela cercetarea chinematografului, care-i nefericesc.

1927
Moda unghiilor vopsite
Avem până acum moda părului tuns, moda rochiilor scurte, moda buzelor roşii şi altele. Acuma cucoanele de la Paris au mai stârnit încă una: moda unghiilor vopsite, care se întinde repede printre femei. Mai cu seamă doamnele boerilor de viţă îşi vopsesc unghiile după cum îi culoarea rochiilor lor. La o rochie verde unghii verzi, la una albastră — unghii albastre şi aşa mai departe. Cele care îşi schimbă de câteva ori rochiile pe zi, tot de atâtea ori îşi vopsesc şi unghiile cu altă spoială după rochie. În America duduele au lepădat ciorapii şi acum îşi vopsesc deadreptul picioarele în fel de fel de chipuri. Până unde va mai ajunge oare moda la femei ?...

LIBRĂRIA LOGOS NE RECOMANDĂ

Virgil Gheorghiu
ORA 25

De ce "ora 25"? ne vom întreba. Pentru că este cea care vine după ultima oră, cea în care chiar venirea unui Mesia nu ar mai putea rezolva ceva, "fiindcă o societate tehnologizată nu poate crea Spirit și este în consecință abandonată monștrilor".

ANUNŢURI

Marți, 29 septembrie, la Bisericuță s-a săvârșit **parastasul pentru împlinirea a 110 ani de la nașterea Părintelui Arsenie**. Adunați în număr mare, ne-am bucurat de darurile sale, simțind cu toții pacea și bucuria zilei. Cum spunea unul dintre părinții noștri, prinoasele aduse de noi se vor întoarce înmiit prin mijlocirile Părintelui Arsenie, folosindu-ne în primul rând nouă.

La Sf. Liturghie de duminica trecută ne-am bucurat de **împreună-slujirea diac. Gheorghe Băbuț**, ctitorul mănăstirii Portărița (Satu-Mare), unde o parte dintre noi au poposit la sfârșitul acestei veri. Cuvântul rostit și scris sunt armele și talanții mereu înmulțiți ai acestui părinte, pe care îl mai așteptăm la noi.

Bun venit celor **doi prunci nou-născuți** în comunitatea noastră: **Lazăr**, al lui Iosif dr. și al Mariei și **Maria-Sofia**, a Lorenei-Daniela și Sorin. Dumnezeu să le dea viață îmbelșugată de roade duhovnicești, alături de părinți și frați!

În perioada 26-28 septembrie, un grup de tineri de la Bisericuță au făcut o mică **excursie** în care au îmbinat vizitarea unor mănăstiri și locuri istorice din Ardeal (Sighișoara, Brașov, Sinaia, Sibiu), cu destinderea.

ŞTIRI

Pelerinaj de praznicul Sf. Cuv. Parascheva
Pelerinajul de la Iași dedicat Sfintei Parascheva va fi organizat anul acesta în condiții speciale din cauza pandemiei de coronavirus, a anunțat Arhiepiscopia. Pentru a se evita o concentrare a închinătorilor de-a lungul a doar câteva zile, racla cu moaștele Cuvioasei va fi scoasă din Catedrala Mitropolitană și depusă în baldachinul special amenajat încă din data de 8 octombrie și va rămâne acolo timp de o săptămână, până pe 15 octombrie. Precizăm că anul acesta nu vor fi aduse nici din țară, nici din străinătate alte sfinte moaște sau relicve sfinte.
Sursa: basilica.ro

Cenzura Facebook
Regizorul și publicistul Iulian Capsali s-a trezit, din nou, blocat de cerberii de la Facebook, după ce a publicat o opinie, ca reacţie la o postare pro homosexualism a lui Teodor Baconschi. „Corectitudinea politică" a rețelei lui Zuckerberg îi impută lui Capsali, care a comentat că „pe valul politic progresist urcă și teologul-diplomat Baconschi, ce ne ceartă acum că nu acceptăm, noi ortodocșii, homosexualitatea", că „postarea sa nu a respectat standardele comunității".
Sursa: activenews.ro

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com *sau la tel. 0734.194.372.*
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

nr. 8/ 4 octombrie 2020

PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAE - DARUL LUI DUMNEZEU

„Părintele Dumitru Stăniloae este cu siguranță cel mai mare teolog ortodox al acestui sfârșit de secol. El reprezintă un dar prețios al lui Dumnezeu făcut Bisericii noastre și umanității." (arhim. Gheorghios Grigoriatul)

Cităm aceste cuvinte întrucât în 4 octombrie se împlinesc 27 de ani de la trecerea la Domnul a Părintelui Stăniloae, care a fost nu doar un mare teolog, dar și un mărturisitor al credinței, fiind închis timp de 4 ani la Jilava și Aiud. A scris cărți importante de teologie și ne-a lăsat, la îndemnul și cu sprijinul Părintelui Arsenie Boca, traducerea *Filocaliei.*

Dacă, în secolul al XX-lea, neamul omenesc a primit așa un dar, atunci datori suntem cu atât mai mult, noi, creștinii ortodocși, să încercăm să gustăm din nectarul scrierilor sale. Unii ar putea zice, descurajați: sunt prea grele, nu putem înțelege atâta profunzime de gânduri. Dar, dacă ne silim să trecem peste prejudecățile și lenea care ne ispitesc de atâtea ori când ni se dă gând să citim scrierile Sf. Părinți și ale teologilor de valoare, vom vedea că lucrurile nu stau chiar așa. Am selectat mai jos câteva rânduri ale Părintelui D. Stăniloae, care ne vor ajuta să înțelegem mai bine rostul și diferența celor cuprinse în Vechiul Testament față de cele pe care le-a primit omenirea prin Iisus Hristos.

LEGEA - PEDAGOG SPRE HRISTOS

Profetul dădea omului credința drept certitudine despre existența lui Dumnezeu și comunica voia Lui. Omul simțea pe Dumnezeu interesat de destinul său și aproape în actul de naștere și de susținere al credinței sale în El... întrucât îi trimitea poruncile Lui. Dar... putere să le împlinească nu îi dădea... Profetul,... prin faptul că transmitea simplu poruncile lui Dumnezeu, fără a fi în stare să ajute omului la îndeplinirea lor, contribuie, de asemenea, la confirmarea conștiinței că Dumnezeu este departe. Dumnezeu îi apărea omului ca unul care, ținându-se la distanță, îi trimitea porunci, spunându-i: împlinește-le. **Omul se simțea singur și lăsat la puterile proprii**... În realitate, el putea împlini anumite porunci de ordin civic, juridic, moral, dar **porunca cea mai însemnată,** a intrării în comuniune cu Dumnezeu și, prin aceasta, cu semenii prin **iubire**, **nu o putea împlini** fără coborârea lui Dumnezeu la el.

Un om poate cere altuia, când nu se află cu el în comuniune, să împlinească anumite acte ca și când ar fi în comuniune, dar aceasta însăși nu se poate realiza până nu se coboară însuși la acela. Cu atât mai mult nu se poate realiza comuniune cu Dumnezeu până nu se coboară El la om. Comuniunea se realizează prin coborârea celui superior la spirit, ca putere de iubire, de înțelegere, la cel inferior, nu prin suirea celui inferior la cel superior.

Legea ține nedeplin locul comuniunii, până la realizarea ei. Este umbra, este prefigurația a ceea ce avea să vină. Ea **creează un regim de așteptare, de tensiune după întregire**, ea e o făgăduință în același timp. Părintele e aspru cu copilul după ce a săvârșit greșeli grave și îl ține la distanță. E atât de aspru, încât copilului i se pare că tatăl său îl tratează ca pe o slugă. Comuniunea dinainte nu mai este. Dar asprimea prezentă e provizorie, copilul o simte ca stadiu de trecere spre noua comuniune filială și, de aceea, o suportă în așteptarea aceleia. Prin Iisus Hristos, Dumnezeu iar Își descoperă fața de Părinte către oameni. Omul devine iar fiu al lui Dumnezeu, apune Sf. Grigorie de Nyssa.

Legile dintre oameni sunt un *complex de frâne reciproce ale egoismelor*. Ele sunt cu atât mai aspre și cer cu atât mai puțin cu cât starea de egosim este mai dezvoltată.

Legile sunt bune, dar insuficiente. Ele indică spre marea lege a iubirii, în care se cuprind toate unitar și desăvârșit. Dar, întrucât iubirea nu poate fi realizată de om fără coborârea lui Dumnezeu, nici legile nu pot fi împlinite decât de silă, trebuind să fie tot mai multe, lăsând o tot mai largă sferă a egoismelor. Numai cine trăiește în iubire împlinește toate legile. Iubirea, comuniunea sunt desăvârșirea legii.

Timpul de sub domnia legii nu e uniform. Ci are o dezvoltare. Propriu-zis nu timpul, ci omenirea. Căci timpul nu e o schemă goală în care se orânduiesc faptele şi stările sufleteşti ale omului ca obiectele în spaţiu, ci este însăşi înlănţuirea acestor stări şi fapte, complexitatea lor... Complexitatea aceasta... progresează astfel până *se umple de toate condiţiile*, care fac înţeleasă şi necesară **coborârea Fiului lui Dumnezeu pe pământ**. Aceasta este „**plinirea vremii**”.

„Plinirea vremii” înseamnă negativ că omul s-a umplut de *constatarea insuficienţei* sale, iar pozitiv de sentimentul *necesităţii ajutorului lui Dumnezeu*. El se află în starea celui ce aşteaptă şi cere încordat: „vino, Doamne”. Astfel, „plinirea vremii” înseamnă şi clipa de la care începând avem un timp plin de Dumnezeu, întrucât Fiul Său a devenit om şi rămâne aşa pururea, trăind cu noi timpul... Timpul dinainte de Hristos n-a fost plin de această prezenţă... Se simţea un anumit gol în timp. Acum nu-l mai simţim... **De-abia acum timpul e plin de sensul şi de valoarea lui, căci valoare capătă viaţa în timp numai prin întruparea lui Dumnezeu în el**.

EVANGHELIA DUMINICII

Luca VI, 31-36

Şi precum voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi asemenea. Şi dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteţi avea? Căci şi păcătoşii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Şi dacă faceţi bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulţumire puteţi avea? Că şi păcătoşii acelaşi lucru fac. Şi dacă daţi împrumut celor de la care nădăjduiţi să luaţi înapoi, ce mulţumire puteţi avea? Că şi păcătoşii dau cu împrumut păcătoşilor, ca să primească înapoi întocmai. Ci iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi faceţi bine şi daţi cu împrumut, fără să nădăjduiţi nimic în schimb, şi răsplata voastră va fi multă şi veţi fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulţumitori şi răi. Fiţi milostivi, precum şi Tatăl vostru este milostiv.

Sf. Teofan Zăvorâtul grăieşte astfel:

„Porunca cea dintâi este **porunca dragostei**. Mic cuvântul, atotcuprinzătoare lucrarea. E uşor să vorbeşti de dragoste, dar nu este uşor să ajungi la măsura cuvenită a dragostei. Şi totuşi, porunca nu e cu neputinţă de împlinit. Totul e să ajungem la <u>deplina unire de simţire cu ceilalţi</u>, adică ... <u>să simţim ceea ce simt şi ei</u>. Când se va întâmpla asta, nu vei avea nevoie să ţi se arate ce şi când să faci pentru ceilalţi: inima însăşi o să-ţi arate. Tu îngrijeşte-te să te păstrezi în această stare, altfel se va apropia îndată egoismul, te va întoarce în cochilia ta şi te va zăvorî în ea. Atunci n-o să mai mişti un deget pentru altul, n-o să-i arunci nicio privire, de-ar şi muri acela.”

APOSTOLUL DUMINICII

2 Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9

Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus, Cel ce este binecuvântat în veci, ştie că nu mint! În Damasc, dregătorul regelui Areta păzea cetatea Damascului, ca să mă prindă, Şi printr-o fereastră am fost lăsat în jos, peste zid, într-un coş, şi am scăpat din mâinile lui. Dacă trebuie să mă laud, nu-mi este de folos, dar voi veni totuşi la vedenii şi la descoperiri de la Domnul. Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu ştiu; fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Şi-l ştiu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie - că a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. Pentru unul ca acesta mă voi lăuda; iar pentru mine însumi nu mă voi lăuda decât numai în slăbiciunile mele. Căci chiar dacă aş vrea să mă laud, nu voi fi fără minte, căci voi spune adevărul; dar mă feresc de aceasta, ca să nu mă socotească nimeni mai presus decât ceea ce vede sau aude de la mine. Şi pentru ca să nu mă trufesc cu măreţia descoperirilor, datu-mi-s-a mie un ghimpe în trup, un înger al satanei, să mă bată peste obraz, ca să nu mă trufesc. Pentru aceasta de trei ori am rugat pe Domnul ca să-l îndepărteze de la mine; şi mi-a zis: Îţi este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune. Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos.

Sf. Teofilact al Bulgariei ne dă o tâlcuire:
Sf. Ap. Pavel spune că s-a îngăduit să pătimească ispite şi necazuri ca să nu se mândrească, iar Dumnezeu zice că alta este pricina: ca să se arate că dumnezeiasca Sa putere se arată desăvârşit când Apostolii Săi se află întru neputinţă, adică în goane şi în primejdii. **Cu cât neputinţele mele sunt mai multe, cu atât îmi pricinuiesc mai mult puterea lui Hristos.**

<u>SFINŢII SĂPTĂMÂNII</u>

MINUNEA DIN INDIA
A SFÂNTULUI APOSTOL TOMA

(6 octombrie)

Sfântul Apostol Toma, numit şi Geamănul, este unul dintre cei 12 apostoli ai Domnului nostru Iisus Hristos. După Înălţarea Domnului şi după primirea Sfântului Duh, Sf. Apostoli, aruncând sorţi unde să propovăduiască fiecare cuvântul lui Dumnezeu, Sfântului Toma i-a căzut sorţul să meargă în India.

„A băgat pe mâna dreaptă un de-ală de cauciuc şi m-a făcut toată numai dungi groase cât mâna. Ce să fac? ***Am răbdat****...”*

După prima arestare, deşi nu a recunoscut nimic din sprijinul dat eroilor din rezistenţă, a fost condamnată: *„Ne-a dat şase ani, deşi n-am spus nimic... zicea că ştiu tot, dar nu spun. Că io n-am vorbit nimic. N-am spus nimic.”*

Iată că neamul acesta în care iudele s-au întâlnit în toate momentele istoriei, a dat şi oameni care nu au trădat, orice s-a întâmplat...

Cum să nu te cutremuri când citeşti mărturia Elisabetei Rizea: ***„Doamne, mă rugam, întăreşte-mă să nu spun nimic.*** *M-ar fi mustrat conştiinţa să-i spui, să ştiu că i-a împuşcat pentru mine.”*

Şi la a doua arestare i-au cerut să-i vândă, căci încă nu-i prinsese pe toţi din grupul Arsenescu-Arnăuţoiu. Elisabeta Rizea mărturiseşte cu o fărâmă de umor: *„Şi m-a bătut iar, că n-am spus. Da mai hodinisem şi doi ani, nu mai luasem bătaie doi ani şi am putut suferi.”*

Condamnată la moarte, condamnare care se va transforma în temniţă grea de 25 ani şi confiscarea averii, eroina din Nucşoara a lăsat acasă doi copii, în timp ce soţul ei era deja de o bună vreme la închisoare.

Despre condiţiile în care trăia în temniţă, ea mărturiseşte:

„Ne da mâncare pe sub uşă... o bucată de turtă din mălai. Când ţi-o da dimineaţa, până la 12 se făcea pe ea o bucată ca muşchiu, ca lâna. Mucegai se făcea... Umezeală mare!”

Chinurile au fost înmulţite de legarea unor perechi grele de lanţuri la picioare. Femeie tânără şi frumoasă la începutul anilor 50, când au eliberat-o în 1964, alături de toţi deţinuţii politici, aşa se descrie singură:

„Mi-au căzut dinţii, mi-au smuls părul cică să tac. Dar poţi să taci? Nu pot! Îmi vine să zbier ca o vacă, prin câte am trecut.”

După Revoluţie şi-a dorit să se întâlnească cu torţionarii care mai trăiau, să-i privească în ochi şi să le spună tot oful... *„Cum mi-a rupt ei oasele...* ***Îi iert eu, da nu-i iartă Dumnezeu****”...*

<u>POEZIA ÎNCHISORILOR</u>

Sergiu Mandinescu (1928-1964)

AMIN (Reeducare)

De-aş avea o pană de înger
Şi cerneală de bezne,
Poate că abia atunci mi-ar fi lesne
Să mă adun din toate risipirile,
Să-mi scriu amintirile
Şi să spun tuturor de ce sânger.

Era o noapte jefuită de stele...
La fereastra nădejdii – zăbrele,
La uşa salvării – lăcate,
Iar frunţile noastre palide înnoptaseră toate.

Când, deodată, din mijlocul nostru
Izbucni, ca o flacără neagră, ura.
Focul ei a topit într-o clipă
Gând, suflet, aripă –
Toate din tot – şi n-a mai rămas decât zgura.

Baroase cumplite zdrobiră tăcerea
În cioburi de răcnete mari cât durerea.
Ţăndări din sufletele noastre au ajuns până la cer.
Martirii ardeau pe ruguri de ger...

Atât de cumplite au fost suferinţele,
Atât de năprasnică urgia,
Încât în noaptea aceea unii şi-au pierdut minţile,
Alţii şi-au pierdut veşnicia.

Într-un târziu toate sufletele zăceau sfărâmate.
Ah, amintirea asta ca pe o roată mă frânge!
Pe jos erau risipiţi creiţarii de sânge,
Plata atâtor păcate.

Dintre cei care au trecut pe acolo, numai morţii trăiesc.
Iată, de pildă, eu – umblu, vorbesc,
Asemenea lui, aşijderea ţie,
Dar viaţa mea nu-i, nu-i, prietene, decât o moarte vie.

Ah, Doamne, iată-mă aici, la ceasul comorilor,
Îmbrăţişându-mi lespedea de patimi şi chin.
Aştept îngerul zorilor,
Aştept Învierea,
În numele Tatălui şi-al Fiului, şi-al Sfântului Duh, Amin!

Piteşti, decembrie 1949

<u>PĂRINȚII RĂSPUND LA ÎNTREBĂRI</u>

De multe ori simțim că nu mai merge rugăciunea. Ce putem face ca să ne încălzim inimile?

Psalmul 50 spune: „Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi”. Aceasta trebuie să ne stea mult în atenție, mai ales că Psalmul 50 este un psalm al <u>pocăinței</u>. Ce înseamnă pocăință? Înseamnă *schimbarea minții, schimbarea inimii, schimbarea drumului vieții* și mergerea pe Cărarea Împărăției, care nu este alta decât Hristos, Calea, Adevărul și Viața.

Dacă nu merge rugăciunea, sunt mai multe <u>cauze</u> care provoacă această disfuncționalitate duhovnicească:

Cea dintâi este referitoare la *noi înșine*, apoi este *mediul* și mai este o cauză care Îl privește direct pe *Dumnezeu*, adică încercarea la care El ne poate supune, pentru că fără de încercare Dumnezeu nu primește pe nimeni.

Cea mai importantă cauză pentru care sufletul este rece, iar rugăciunea slabă este **lipsa noastră de smerenie**. După cuvântul Părintelui Arsenie, dulama lui Dumnezeu este smerenia. Atâta vreme cât noi nu avem acest duh al smereniei, care nu se naște decât din dragostea curată și adevărată de Dumnezeu, care la rândul ei, nu se naște decât din credința cea curată și adevărată, rugăciunea noastră nu poate fi decât slabă și mereu căzând întru neputință. Atunci trebuie să căutăm acest duh de umilință și smerenie. De aceea și prima fericire pe care ne-o dă Mântuitorul este: „fericiți cei săraci cu duhul, că acelora este Împărăția Cerurilor”. Sărăcia cu duhul înseamnă *a vedea cât de sărac ești și a fugi la mila și bogăția lui Dumnezeu*, având conștiința că numai în Dumnezeu putem să fim mântuiți și să aflăm fericirea. Răceala la rugăciune apare, în contextul lipsei de smerenie, pentru că **nu ne vedem păcatele noastre, ceea ce aduce căderea în alte păcate**. Deci lipsa smereniei, adică păcatul, nevederea lui și nepocăința pentru el este în sine cauza răcirii rugăciunii.

A doua cauză este **mediul** sau duhul lumesc în care suntem obligați să trăim, atât în familie, cât și în societate, la locul de muncă. Trăirea în acest mediu, negardați de smerenie și credință puternică, duce la răcirea sufletului, la rugăciunea slabă.

Referitor la ultima cauză, știm cuvântul Mântuitorului de pe Cruce: „Eli, Eli, sabahtani!”, adică „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit!” și care arată că cea mai mare încercare la care poate fi supus un credincios care vrea să fie cu Dumnezeu și în Dumnezeu, este și ultima – a **părăsirii de Dumnezeu**, în care **El Se face că te-a părăsit**. Atunci se vădește și se testează credința. Credința trebuie să rămână nezdruncinată, oricare ar fi sentimentul, starea sau situația cu care ne confruntăm. Această cauză a lipsei de căldură la rugăciune se referă la oamenii care sunt deja înaintați pe drumul desăvârșirii.

Cu toate aceste motive ale răcirii rugăciunii, <u>noi suntem datori să facem rugăciune,</u> chiar și atunci când simțim că nu suntem cu inima caldă și cu putere de rugăciune. Trebuie să ne silim să facem rugăciune după cuvântul Mântuitorului, care spune că Împărăția Cerurilor se ia de către cei ce se silesc. Deci silindu-ne, Dumnezeu va face milă.

Să ne aducem aminte și de cuvântul Mântuitorului către Sf. Siluan Athonitul, pe care l-am prăznuit de curând: *Stai cu mintea în iad și nu deznădăjdui*. Adică, cu toată această pustietate sufletească pe care o descoperi în tine, cu toate răutățile, continuă să ai nădejde în Dumnezeu, să te rogi, chiar dacă simți rugăciunea slabă, neputincioasă. Continuă să strigi.

Cum zicea părintele nostru Cleopa**: rugăciunea multă până la urmă aduce rugăciunea de calitate**. Va veni și rugăciunea aceea pe care o așteptăm și o dorim.

Rugăciunea este arta artelor și **cea dintâi și cea mai importantă lucrare** pe care trebuie să o facem. După cum ne silim să învățăm ceva, să deprindem o lucrare, să cântăm la un instrument, să știm la o materie cum ar fi chimia, matematica, etc. și trebuie multă osteneală până când reușești să faci lucrul acela bine, așa trebuie și cu rugăciunea. Ostenindu-ne, Dumnezeu va pune preacuratul Său deget haric peste mintea și inima noastră, peste ochii noștri, care vor începe să verse lacrimi și peste buzele noastre, cum zice Psalmul 50: „Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta”.

<u>CALENDARUL MĂRTURISITORILOR</u>

ELISABETA RIZEA-
EROINA MUSCELULUI (†6 octombrie 2003)

Țărancă din zona Muscelului, cu șapte clase de școală și cu credința tare că nu are voie să fie niciodată iudă. Om cinstit, care a muncit din copilărie ca să aibă ceva și căreia statul i-a luat toată averea. Urmărită, bătută, inimoasă, care nu a trădat, ci a ajutat mereu pe cei care mai erau în munți. Din neamul ei opt au fost închiși, iar unul ucis.

După Revoluție a avut curajul să spună toată pătimirea ei și a celor pe care i-a sprijinit, deși încă erau destui care o amenințau cu moartea.

Iată cum o băteau securiștii, când veneau la ea acasă pentru a o sili să îi toarne pe luptătorii din munți:

Și mâhnindu-se el că era trimis la niște popoare sălbatice ca acestea, Domnul i s-a arătat în vedenie, întărindu-l ca să îndrăznească și să nu se teamă, poruncindu-i și făgăduindu-i că va fi cu dânsul.

Iar calea în acele părți i s-a arătat în chipul acesta: Gundafor, împăratul Indiei, vrând să-și facă frumoase palate împărătești, a trimis pe un negustor de al său, Avan, în părțile Palestinei ca să caute un meșter iscusit care știe să zidească palate, precum sunt cele ale cezarilor de la Roma. Iar Domnul i-a poruncit lui Toma în vedenie să meargă cu Avan în India.Și mergând împreună la Gundafor, acesta, văzându-l pe Toma, s-a bucurat și arătându-i locul unde voia să construiască palatele, i-a dat aur mult pentru zidire, iar el a plecat în călătorie. Toma, luând aurul, l-a împărțit la cei săraci, iar el, ostenindu-se în propovăduirea Evangheliei, a întors pe mulți oameni la credința în Hristos și i-a botezat.

După doi ani, împăratul a trimis la Apostolul Toma pe cineva ca să-l întrebe când vor fi terminate palatele care se zidesc. Iar Apostolul l-a înștiințat pe împărat că numai acoperișurile palatelor au mai rămas de făcut. Și s-a bucurat împăratul, căci socotea că Toma îi zidește palatele pe pământ și a trimis iarăși mult aur, poruncindu-i ca acoperișul să fie frumos zidit. Iar el iarăși, împărțind aurul la cei nevoiași, se silea cu propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu.

După o vreme oarecare împăratul a aflat că nici nu s-a început a se zidi palatul pe care l-a poruncit, iar tot aurul lui a fost împărțit la săraci, și zidarul nici nu se îngrijește pentru zidire, ci umblă prin cetăți și prin sate și propovăduiește un Dumnezeu nou, făcând multe minuni. Mâniindu-se împăratul foarte tare, a trimis slujitorii ca să-l prindă pe Apostol și, fiind prins și adus înaintea împăratului, acesta îl întreba:
-Oare ziditu-mi-ai palatele?
Apostolul a răspuns:
-Le-am zidit foarte bine și sunt foarte frumoase.
Și a zis împăratul:
-Să mergem să vedem aceste palate.
A răspuns Apostolul:
-Nu poți în această viață să vezi aceste palate, ci numai atunci când te vei duce din această viață, atunci le vei putea vedea și, sălășluind în ele, vei petrece acolo în veci cu bucurie.

Iar împăratul, socotind că este batjocorit, s-a mâniat foarte tare și a poruncit ca Apostolul să fie aruncat în temniță și să fie pedepsit cu moarte cumplită. În acest timp, fratele împăratului a căzut bolnav și a murit. Împăratul, uitând de mâhnirea cea dintâi, a fost cuprins de jale pentru moartea fratelui și acum plângea nemângâiat. Îngerul lui Dumnezeu, luând sufletul celui care murise, l-a înălțat în lăcașurile cerești și îi arăta multele palate minunate, frumoase și luminoase, ale căror frumuseți nu este cu putință a le spune.

Și îngerul l-a întrebat, zicând:
-În care din aceste palate ai voi să viețuiești?
Iar sufletul, privind spre cel mai frumos palat, a zis:
-De mi s-ar da voie să petrec măcar într-un colț al acestui palat, nimic nu mi-ar mai trebui.
Iar îngerul a zis:
-Nu vei putea să petreci în aceste palate pentru că sunt ale fratelui tău și aceste palate au fost zidite de străinul Toma cu aurul care i s-a dat lui.
Apoi sufletul a zis:
-Mă rog Ție, Doamne, dă-mi voie să mă duc la fratele meu și voi răscumpăra de la dânsul aceste palate, pentru că el nu știe cât sunt de frumoase și, după ce le voi răscumpăra, iarăși mă voi întoarce aici.
Atunci îngerul a întors sufletul în trup și îndată mortul a înviat și, deșteptându-se ca din somn, i-a întrebat pe cei care erau de față unde este fratele lui și îi ruga să-i spună împăratului să vină la dânsul.

Auzind împăratul că a înviat fratele lui, s-a bucurat foarte mult și a alergat la dânsul. Apoi, văzându-l viu, s-a înspăimântat, dar în același timp s-a și bucurat. Iar cel înviat a început a grăi către dânsul:
-Știu bine, împărate, că mă iubești și ai plâns pentru mine și de ți-ar fi fost cu putință să mă răscumperi de la moarte, ai fi dat chiar jumătate din împărăția ta.
Iar împăratul i-a zis:
-Adevărat, așa este și nu poate fi altfel.
Apoi fratele său i-a zis:
-Dacă mă iubești atât de mult, doresc de la tine un dar și te rog să nu mi-l respingi.
Iar împăratul a zis:
-Tot ceea ce am îți dăruiesc ție, iubitul meu frate.
Și împăratul și-a întărit cu jurământ cuvântul său. Atunci fratele cel înviat a zis:
-Dă-mi palatele tale pe care le-ai zidit în ceruri și toată bogăția mea de pe pământ să o iei tu în locul acestor palate.
Iar împăratul, auzind aceasta, s-a îndoit și fiind uimit cu totul, tăcea. După aceasta l-a întrebat:
-De unde am eu palate în ceruri?.
Și i-a zis fratele:
-Cu adevărat sunt niște palate cum tu nici nu știi și nici n-ai văzut niciodată și nicăieri așa ceva și aceste palate au fost zidite de Toma pentru tine, pe care tu îl ții în temniță; eu le-am văzut și m-am minunat de frumusețea lor nespusă și aș dori să viețuiesc acolo măcar într-un colț, dar nu mi s-a dat voie. Pentru că îngerul care m-a luat pe mine mi-a spus că eu nu pot să petrec în aceste palate pentru că sunt ale tale, zidite de străinul Toma.
Apoi m-am rugat îngerului să-mi dea voie să vin la tine pentru a răscumpara acele palate; și dacă mă iubești, dă-mi-le mie, și tu să ai în schimb toate averile mele.
Atunci împăratul s-a bucurat de două lucruri: pentru viața fratelui și pentru palatele care i s-au zidit în ceruri.
Apoi i-a zis fratelui său:
-Iubite frate, m-am jurat ție să nu-ți opresc sub stăpânirea mea nimic din cele ce sunt pe pământ, iar palatele din cer nu ți le-am făgăduit; și dacă vei voi, avem pe lângă noi același zidar și acela poate să-ți facă și ție astfel de palate.

Zicând acestea, împăratul a trimis îndată la temniță ca să-l scoată pe Sf. Toma și, alergând în întâmpinarea Apostolului, a căzut la picioarele lui, cerându-și iertare.

Iar Apostolul, mulțumind lui Dumnezeu, a început să-i învețe pe amândoi frații credința în Domnul nostru Iisus Hristos. Și i-a botezat și i-a învățat toată credința creștinească. După aceasta, amândoi frații și-au zidit prin multe milostenii lăcașuri veșnice în ceruri. Iar Apostolul Toma, petrecând o vreme cu ei și întărindu-i în credință, s-a dus în cetățile dimprejur și prin sate, binevestind împărăția cerurilor. Și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, la midieni, la parți, la perși și la indieni, a fost închis în temniță și dat pe mâinile a cinci ostași, care suindu-l într-un munte, l-au junghiat cu sulițele, și așa a trecut la Domnul. Iar în locul unde a fost îngropat trupul Sfântului Apostol Toma se săvârșeau multe minuni, întru slava lui Hristos, Dumnezeul nostru, căruia împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, se cuvine cinstea și închinăciunea în veci. Amin.

POVEȚE PENTRU STAREA ÎN BISERICĂ

*Câțiva frați ne-au sugerat că ar fi de folos să facem o rubrică în care să cuprindem sfaturi și îndrumări date de sfinți părinți (și nu numai) despre felul în care trebuie să stăm și să ne purtăm în biserică. Începem azi cu câteva cuvinte ale **Sf. Teodor Studitul** despre*

PARTICIPAREA LA SLUJBE

„Să alergăm la biserică și să ne sârguim ca să plăcem Domnului pentru toate; iată în mâna noastră este și viața și moartea. Să ne ajutăm unul pe altul de-a pururea la slujbele cele orânduite, că în faptele mâinilor noastre este mântuirea și pierzarea, în petrecerea noastră bună este mântuirea noastră, în dragostea curată a unuia către altul, este odihna sufletească. Drept aceea, ... **să vă faceți toți un suflet, o inimă și o voie**, ca să fiți la toate în orânduială.

Mai vârtos să vă nevoiți spre rugăciune, ... cu toții dimpreună **să vă adunați ca o turmă**, ca și cum ați fi chemați în ceata îngerilor să vorbiți cu Dumnezeu și să slujiți cu cântări duhovnicești, și nu veți lua daruri și răsplătiri vremelnice și trecătoare, ci dumnezeiești și veșnice daruri, care luminează și înviază sufletele. Cu toți ***împreună cântați***, la citiri fiți ***în stare de veghe***, treji și ***cu umilință*** la cântări, luminându-vă cu bucurie sufletească, și ***cu atâta silință*** să cântăm încât să rușinăm pe diavolul. Mai vârtos, să fim cu luare aminte la rugăciuni, ca rugându-ne cu curăție preacuratului Dumnezeu, să ne luminăm mai mult, iar să nu ne întunecăm.

După otpustul slujbei, **ieșind cu liniște**, unul să meargă la învățătură ca să nu piardă câștigul ce l-a adunat prin cântare, cu vorbe deșarte; altul la altă folositoare treabă; iar cel ce vrea să se odihnească puțin, să meargă la patul său și acolo întâi să se întărească cu rugăciunea, însemnându-se cu semnul crucii, și să se culce cu grijă zicând în gândul său și vreun psalm, pentru ca să nu fie necăjit de vicleanul. *Lenea să lipsească, trândăvia să se izgonească și să fim fierbinți spre cele dumnezeiești*, suferitori la osteneli și nimic să nu ne despartă de dragostea lui Dumnezeu.

Iar Domnul Dumnezeu să vă dea viață bună și să vă țină în toate cu fapte bune desăvârșit, spre plinirea poruncilor Lui cu plăcere dumnezeiească, **ca să înălțăm cu toții laudă lui Dumnezeu cu o gură**, în ziua cea nesfârșită în care este sălășluirea tuturor celor ce se veselesc și bucuria întru Hristos Iisus Domnul nostru, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin."

CUVÂNT DE LA PATERIC

Avva Ammun Nitriotul *(prăznuit în 4 octombrie) a fost un monah din primele generații de întemeietori ai monahismului egiptean. Cu sfatul Sfântului Antonie cel Mare, el a întemeiat două din cele mai importante centre monastice din secolele IV-VII: Nitria și Chiliile. Avva Ammun s-a ostenit 22 de ani în deșertul Nitriei, ajungând la mare dreaptă socotință și făcător de minuni făcându-se, spre folosul multora. Sf. Antonie i-a văzut sufletul dus de îngeri la ceruri, în clipa adormirii.*

Iată un cuvânt al Avvei Ammun:
Un frate a venit de la Schit la Avva Ammun și i-a zis:
-Mă trimite părintele meu la slujbă și mă tem de curvie.
A zis lui bătrânul:
-Ori în ce ceas îți va veni ispita, zi așa: ***Dumnezeul puterilor, pentru rugăciunile părintelui meu, scapă-mă!***
Deci într-una din zile o fată a încuiat ușa după dânsul. Iar el, strigând cu glas mare, a zis:
-Dumnezeul puterilor, pentru rugăciunile părintelui meu, scapă-mă!
Și îndată s-a aflat pe calea Schitului.

DIN ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI ARSENIE

Ca să poți să nu judeci pe nimeni roagă-te pentru ei, pe nume, după cuvintele din Predica de pe munte, că *toți ne ajută să ne curățim* de mândrie, de iubire de sine și de părere; că toți spre ajutorul nostru, spre mântuire, sunt îngăduiți de Dumnezeu - de aceea e strâmtă calea mântuirii și puțini merg pe ea, că-s puțini cei ce-ajung la priceperea aceasta.

De asemenea ia în socoteală și ce spune Sf. Pavel: „Rugați-vă pentru stăpânire, că de la Dumnezeu sunt rânduiți"; - tot **ca să ai pace și dinspre ei**. Și să vezi că de îndată ce faci așa, îți vine în suflet o liniște și o pace dinspre ei, orice ți-ar face.

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

ȘI A IEȘIT AVRAAM DIN PATRIA SA...

*Cine nu își amintește cu drag de **părintele Dănuț-Daniel** („al săracilor", cum i se spunea când era la Bisericuță), căci părinte a fost celor nevoiași înainte de a fi preot-părinte? Sau de preoteasa Andreea și de fetițele lor, Sebastiana și Xenia? Iată că a trecut o vreme de când au plecat din Arad, luând crucea preoției, și am primit cu bucurie îndemnul părinților noștri de a-i cerceta prin câteva întrebări, pentru a cunoaște cum sunt și ce mai fac.*

De câtă vreme sunteți preot și unde anume?
Doamne ajută! Cu mila lui Dumnezeu în 7 august am împlinit 3 ani de preoție și păstoresc credincioșii din satul Pricaz, comuna Turdaș, jud. Hunedoara.

Cu ce gânduri ați pornit în acestă lucrare?
Părintele Arsenie Boca spune într-unul din cuvintele sale: „M-am înhămat la carul cu un ideal cam greu, transformarea omului în Om, fiul mai mic al lui Dumnezeu și frate al Fiului Său mai mare; însă toate idealurile mari au în ele ceva paralizant: nu te lasă să te ocupi de nimicurile acestei vieți!" Cred că acesta este idealul fiecărui preot, acela de **a-i ajuta pe oameni să se ridice de la viața trupească la cea duhovnicească**, de a-i prinde pe oameni ca pe niște pești, de a-i scoate cu puterea lui Dumnezeu din adâncul păcatelor și de a-i așeza la masa Împărăției lui Dumnezeu. Deci și eu am pornit cu același gând.

Cum este realitatea vieții de preot, mult diferită de ce știați înainte de hirotonie?
Ca preot, ai putere negrăită: Îl porți pe Hristos în palme, Îl jertfești pe Hristos, îi așezi pe oameni pe Sf. Disc, la picioarele lui Hristos, le dai oamenilor binecuvântarea lui Dumnezeu prin mâna ta, prin aceeași mână le dai dezlegare de păcate, etc. Dar tot acest har te și responsabilizează foarte mult. Aceasta îți dă pe de o parte multă nădejde. Pe de altă parte am întâlnit și multă indiferență, nepăsare, superficialitate, mulțumire de sine, „tradiții și datini". Cu alte cuvinte, **am intrat într-un ogor nearat, care trebuia lucrat.** Din păcate, nu pot spune că acum, după trei ani, pământul acesta a devenit mai roditor (poate doar pe alocuri) și mă simt precum acel smochin despre care Mântuitorul a zis în pildă: „Iată, trei ani sunt de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l, de ce să ocupe locul în zadar?" Am însă nădejde că Dumnezeu ne va mai îngădui și pe mine și pe credincioșii din parohie și poate vom rodi în viitor. Cred că dacă vom dobândi pacea sufletului, atât preoți, cât și mireni, și vom deveni lumină, mulți ne vor asculta și vor căuta pe Dumnezeu prin noi.

Preoteasa și fetițele simt povara crucii? În ce fel?
Da, simțim cu toții povara crucii. Cred că nu întâmplător examenul de capacitate preoțească a avut loc în data de 6 martie (Aflarea Sfintei Cruci), iar instalarea în parohie a avut loc în ziua de 14 septembrie (Înălțarea Sf. Cruci). Și tot în ziua instalării în parohie, după ce am primit din partea părintelui protopop cheile bisericii, m-am trezit și cu un mort în biserică (urma o înmormântare), probabil un semn de la Dumnezeu că am îndatorirea sfântă de a-i ajuta pe oameni să se ridice din moartea păcatelor la Viață. **Luarea Crucii și urmarea lui Hristos presupune multe sacrificii**. Pot spune că am urmat într-o oarecare măsură chemarea lui Avraam (doar chemarea, nu și credința). Acela a ieșit din patria sa, la porunca lui Dumnezeu, a plecat neștiind unde merge și a locuit vremelnic în corturi. Și noi, am părăsit Aradul, am venit în parohia aceasta, nealegând-o noi, ci lăsându-ne în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, primind cuvântul episcopului care ne-a trimis aici ca din gura lui Dumnezeu și am locuit vremelnic în „corturi" (nefiind casă parohială, am locuit în diferite locuri). Fetițele s-au acomodat mai ușor, pentru sufletul lor curat, și ne urmează peste tot, nu cu cârtire, ci cu ascultare, cu gingășie și cu dragoste.

Există un sfânt pe care îl simțiți mereu aproape, că vă ajută în preoție?
Biserica în care slujesc are hramul Adormirea Maicii Domnului. Pe Maica Domnului o simt mai aproape, de asemenea puterea Sfintei Cruci, iar dintre sfinți aș putea spune că mai aproape inimii mele este Sf. Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava. Cred că toți sfinții sunt minunați, iar prietenia cu ei se înfăptuiește prin apropierea inimii către ei în rugăciune. Și atunci vor lucra minunat.

Ați adus în parohie o icoană a Maicii Domnului. Spuneți-ne, vă rugăm, câteva cuvinte despre ea.
Da, cu mila lui Dumnezeu am adus în parohie o copie a icoanei Maicii Domnului Pantanassa, de la Mănăstirea Vatoped, din Sf. Munte Athos. Icoana este cunoscută ca vindecătoare de boli, în special vindecătoare de cancer. Despre această icoană, părintele stareț Efrem de la Vatoped spunea că se petrece cu dânsa o mare taină, și anume, toate copiile făcute după această icoană sunt făcătoare de minuni. Povestea părintele Efrem că părinții mănăstirii au trimis în Rusia o carte poștală cu imaginea icoanei și aceasta a avut puterea de a învia un copil care murise de cancer. De aceea copiile acestei icoane sunt multe, atât la noi în țară, cât și în celelalte țări ortodoxe.

Am nădejde că Maica Domnului va lucra minunat în mijlocul credincioșilor și se va împlini cuvântul din acatistul ei care spune: „Bucură-te, Împărăteasa tuturor, ceea ce vindeci cu har neputințele noastre". Icoana a fost cumpărată prin contribuția credincioșilor, iar aducerea ei în sat a avut loc anul acesta în ziua de 15 septembrie, prin bunăvoința unor oameni credincioși din București, care au asigurat transportul și au împodobit-o minunat cu flori.

La final, vă rugăm să spuneți un gând sau îndemn pentru frați.
Un gând, atât pentru frați, cât și pentru mine: **să avem multă trezvie duhovnicească** (atenție la gânduri, la cuvinte, la simțuri, la tot) și să punem începutul bun în fiecare zi (să nu amânăm!). Iertați și ne pomeniți și pe noi în rugăciunile frățiilor voastre!